

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וַיֵּדַעְתָּ עִם לְבַבְךָ מִי כַּאֲשֶׁר יִיסֵר אִישׁ אֶת בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ: (דברים ת. ה.)

כתב הרמב"ן על פסוק זה: שיתן עליו לטובתו עול מוסר, כענין שנאמר (משלי יט יח) 'יסר בנך כי יש תקוה ואל המיתו אל תשא נפשך', כן ה' אלדיך מיסרך מתחלה בענוי המדבר ונסיון המן, שתערב לנפשך טובת הארץ ופירותיה, על כן אמר אחריו (פסוק י) 'כי ה' אלדיך מביאך אל ארץ טובה, עכ"ל.

והרב 'אור החיים' כתב וז"ל: כונת הכתוב הוא, שישער האדם עם לבו, שאין טבע אדם להוכיח וליסר אלא לבנו, כי עליו יקפיד בראותו עשות רע. מה שאין כן ירגיש לבו בראות בן חבירו עשות רשע, וזה מטבע המוטבע באנוש להרגיש על בנו בעשותו דבר אשר לא יעשה ויקללנו ויכנו, מה שלא יעשה כן למי שאינו מקפיד עליו, כמו כן ה' אלדיך מיסרך, פירוש שהגם שהאומות עושים רשע ותועבות לא יקפיד עליהם כמו שמקפיד עליך להיותו אלדיך שנתייחד שם אלהותו עליך, ולזה מיסרך על כל דבר אשר לא טוב עשות, עכ"ל.

והרב 'החוקוני' כתב וז"ל: שלא הושיט לך מזון לכמה ימים בפעם אחת פן תמרוד בו, אלא מזון לפרנסת היום כדי שיהיו עיניך תמיד תלויות בו (וימא עו.), עכ"ל.

ובספר 'מנחה בלולה' (הובא ב'מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל) כתב וז"ל: כי כאשר ייסר איש את בנו. רצונו שהאב המייסר את בנו, ייסרנו תכף למרותו, כדי שיכיר שמריו היה סבת המכות, עכ"ל.

כמה וכמה עצות טובות ומחכימות למדנו לחינוך עמלנו (אלו הבנים) מדברי חכמינו אלו. ראשית, אם חפצים אנו שהמקבל טובתנו ידע להעריך את הטובה, לא נביא לו טובה מיד טרם שיצטרך לה, שתהיה לו מצויה במזמון. דאז מעולם לא ירגיש חסרונה, ולא ידע כמה הטיבו עמו. כן ילד שגדל על 'כפית של שמנת' (כמורגל בפי אינשי למימר), קשה לו לומר תודה על מה שהוריו עושים לו, ואף אם אומר תודה, היא מן השפה ולחוץ ואינו מבין עד כמה עומקה. נוסף לזאת, כאשר לא ירגיש אף פעם את החוסר ואת הצער שבדבר, כן יתקשה כאשר יהיו לו ניסיונות וקשיים בחייו לכשיגדיל. נמצא שחלק מבניית גידולו של הילד הוא כאשר מרגיש חסרון וצער, שאז מתרגל לעמוד בניסיונות. וזמזה נבין למה כאשר יש משפחה מרובת ילדים כ"י, בדרך כלל הילדים הקטנים במשפחה הינם יותר עקשנים לקבל את חפצם מיידית, וקשה להם להתאפק, היות ואחיהם הגדולים עוזרים להם תמיד ומפנקים אותם רבות, מרימים אותם מיד כשהם בוכים וכל כיו"ב.

עוד למדנו, שהאדם מקפיד על מי שהוא אוהב, וזהו דבר חשוב להעביר לילדים, בין ההורים ובין המחנכים. ר"ל, שכאשר אנו נייסר ילדינו או תלמידינו ללא אומר דבר, רק נוכיחם ותו לא. אזי הילד מרגיש מרמור וחושב שח"ו מחפשים אחריו, ואז עלול ח"ו לבעוט במחנכיו, כי הרחוב קורץ ושם לא מוכיחים אותנו, אלא אדרבה מפרגנים לו כידוע. לכן חשוב מאוד כאשר אנו מייסרים ילד, לומר לו ולהסביר לו, שכל זאת מדאגתינו אליו, וע"כ אין אנו מוכיחים אדם שאינו קשור אלינו, וכל דברינו אליו הינם לטובתו למען שילך בדרך טובים ויצליח בחייו, ויהיה אוהב על הבריות, ומי שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו.

גם למדנו שאין כדאי לתת לילד טובה הרבה בפעם אחת, וכמו המשל שהזכירה הגמרא (וימא עו.) וז"ל: שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי, מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה? אמר להם, אמשול לכם משל למה הדבר דומה. למלך בשר ודם שיש לו בן אחד, פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים, היה דואג ואומר שמא לא ירד מן למחר, ונמצאו כולן מתים ברעב. נמצאו כולן מכוונים את לבם לאביהן שבשמים, עכ"ל. ואין כוונת הגמרא, שאביו עשה זאת בשביל הנאת עצמו שהאב נהנה בראותו את הבן. אלא כוונתה, שכאשר הבן נמצא לנגד עיני אביו, רואה ויודע אביו את מצבו של בנו, ויכול לעזור לסייעו לכוננו ולהדריכו. א"כ מה שנמצא לפני אביו הוא לטובת הבן. כן הדבר בחינוך הילדים. כאשר ילד מקבל טובה גדולה בפעם אחת, מעריך את הנותן ומשתדל למען הנותן רק לזמן מועט, ולאחר זמן עלול לשכחו או לירד בהשתדלותו ברצון מחנכיו. ע"כ יש לתת שימת לב שהנתנה תהיה מדודה וארוכת טווח ואין כוונותינו שעל כל דבר שעושה הבן צריך לקבל דבר מה, כי אדרבה זה היפך החינוך וכבר הארכנו בזה פעם, וכאן א"מ.

עוד למדנו מדבר ה'מנחה בלולה', שהחינוך צריך להיות סמוך לחטא בכדי שביני הילד על מה הוא מתייסר. וכבר הארכנו בזה פעם אחת וכאן א"מ להאריך בזה שוב. ויש עוד להאריך בעניינים הנ"ל וכלתה היריעה, וקב"ה ישלח משיח צדקנו מהרה, ויחיש הישועה, אכ"י.

יתגרד מהבריכה העליונה, מאצילי בני ישראל השוקדים על התורה, ובעתותיו הפניות מסייע רבות לתלמוד תורה, יניק וחכים 'ידיא נהרי' יצ"ו. יהא רעוא שיעלה במעלות התורה והיראה, וינשא שמו מגדולי הדור הגא, וחשקו ואהבתו לתורה תגדל מדבש נופת צופים רבה, ויזכה לכל מדה טובה ולשמחת בית השאננה.

מחידושי רבותינו

דגנך ותירושך ויצהרך (דברים יא. יד)

דגן, לשון עדינות ועיבוי. לפי שמאחר שצוברין התבואה ונעשה כרי, ר"ל גבשושית, נקרא דגון. ופעולתו באה לקיים הגוף ולגדלו ולעבותו ולעשותו עדין הוא על ידי הדגן. ועוד טעם לדגן, שיש בעיקר טבעו נחת לעצמו ולאדם. לעצמו כיצד. כשהאדם זורה את הגורן, הרוח נושא הקשין למרחוק, אבל הפרי נדגן ונצבר ונעשה כרי, ונח זה עם זה. ולאדם, שאם ישאר בלי שיאכל דגן, המרה שיש באדם מעלה חמימות, שאין מי הים יוכל לכבותו.

וכשאוכל, מיד המרה נחה והלב נסעד ושקט: ותירושך. תירוש, על פי שיעור אורך הזמורות, שאין נמצא בכל האילנות ארוך כמו הגפן. ולפיכך נקרא תירוש, מלשון עצי ברושים. והיות והגפן הוא למעלה בארכו יותר מכל העצים, נקרא תירוש. ולרוב חשיבותו שהוא משמח אֵלִידים ואנשים, עם כל זה משפיל עצמו וגדל על פני האדמה. כמו המים שהוא קיום העולם, והולך למקומות השפלים: ויצהרך. יצהר, לשון אורה, שמאיר מקומות האפלים כשמדליקין ממנו. ומלשון צהרים, שהוא אור השמש, ישנו בראש כל אדם:

המשך בעמוד הבא

לרפואת אפרת בת נתנאל הודיה בת אוריאל אהרן בתשכע"י

מה ענין שין של ארבעה ראשים שבתפלין?

התשובה: דע כי הכדורים העליונים ארבעה, והם כדור הכוכבים שבגלגל שמיני, וכדור הכוכבים הנבוכים והם חמשה שבתאי וצדק ומאדים ונוגה וכוכב, והכדור השלישי כדור השמש, והכדור הרביעי כדור הירח. וכל כדור מארבעת הכדורים הללו מיוחד בתנועת יסוד מארבעת היסודות, והנה כדור כוכבי השבת מניע יסוד הארץ, וכדור הכוכבים הנבוכים מניע יסוד האויר, וכדור הירח מניע יסוד המים, וכדור השמש מחזק יסוד האש. וכל כדור מארבעת הכדורים הללו בעל ארבע סבות, נפש הכדור, ותארו כלומר כדוריותו, והשכל אשר בו הוא אשר בו יצייר, והדבר המצטייר שהוא חשוקו, הרי אלו ארבע סבות לכל כדור. והפנים השופעים אלינו מארבעת הכדורים, הפן האחד צורת הדומם, והשני הצורה הצמחית, והשלישי הצורה החיונית, והרביעי היא הצורה ההגיונית, והוא תכלית התחתונים, והבן זה והתבונן בו.

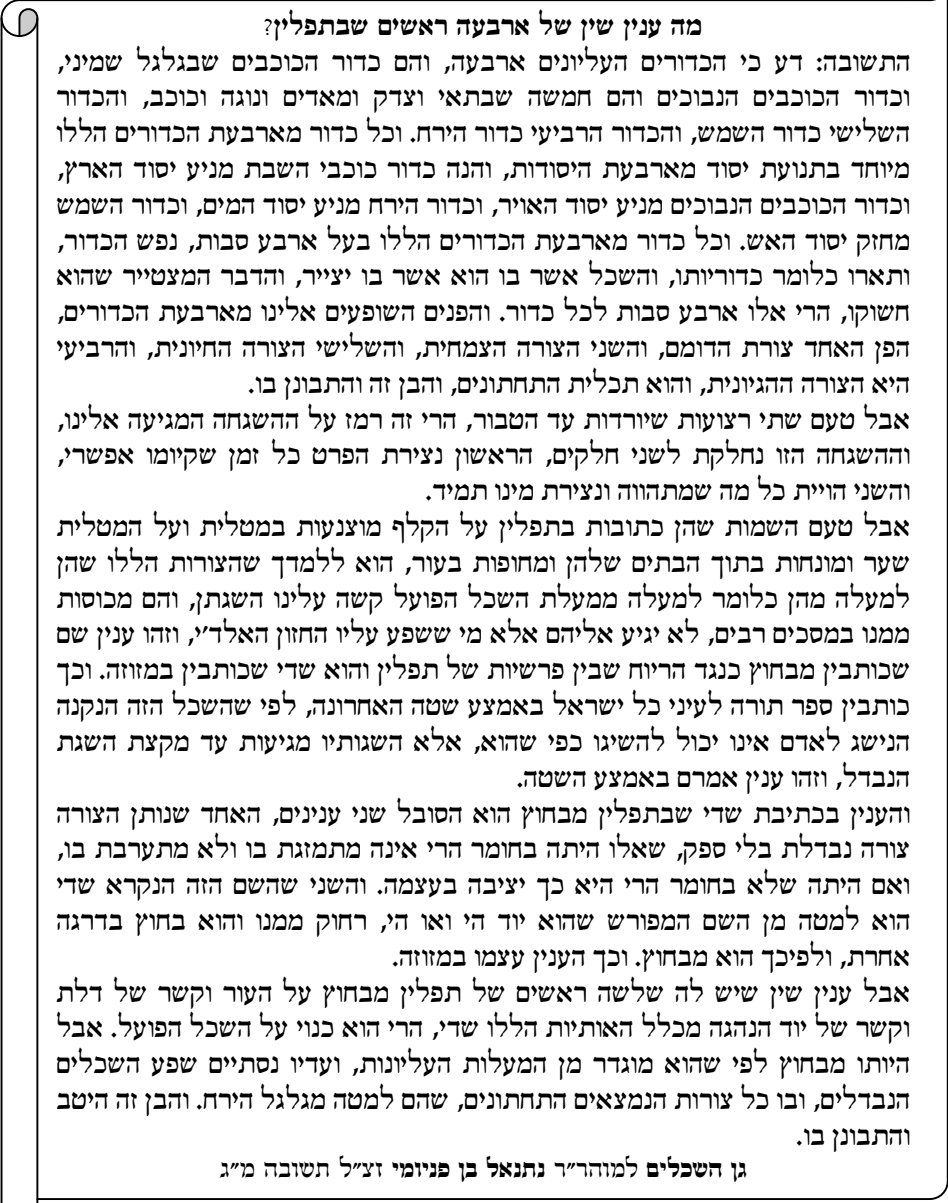
אבל טעם שתי רצועות שיוודות עד הטבור, הרי זה רמו על ההשגחה המגיעה אלינו, וההשגחה הזו נחלקת לשני חלקים, הראשון נצירת הפרט כל זמן שקיומו אפשרי, והשני הייתה כל מה שמתהווה ונצירת מינו תמיד.

אבל טעם השמות שהן כתובות בתפלין על הקלף מוצנעות במטלית ועל המטלית שער ומונחות בתוך הבתים שלהן ומחופות בעור, הוא ללמדך שהצורות הללו שהן למעלה מהן כלומר למעלה ממעלת השכל הפועל קשה עלינו השגתן, והם מכוסות ממנו במסכים רבים, לא יגיע אליהם אלא מי ששפע עליו החזון האלדי, וזהו ענין שם שכותבין מבחוץ כנגד הריח שבין פרשיות של תפלין והוא שדי שכותבין במזוזה. וכך כותבין ספר תורה לעיני כל ישראל באמצע שטה האחרונה, לפי שהשכל הזה הנקנה הנישג לאדם אינו יכול להשיגו כפי שהוא, אלא השגותיו מגיעות עד מקצת השגת הנבדל, וזהו ענין אמרם באמצע השטה.

והענין בכתובת שדי שבתפלין מבחוץ הוא הסובל שני ענינים, האחד שנותן הצורה צורה נבדלת בלי ספק, שאלו היתה בחומר הרי אינה מתמזגת בו ולא מתערבת בו, ואם היתה שלא בחומר הרי היא כך יציבה בעצמה. והשני שהשם הזה הנקרא שדי הוא למטה מן השם המפורש שהוא יוד הי ואו הי, רחוק ממנו והוא בחוץ בדרגה אחרת, ולפיכך הוא מבחוץ. וכך הענין עצמו במזוזה.

אבל ענין שין שיש לה שלשה ראשים של תפלין מבחוץ על העור וקשר של דלת וקשר של יוד הנהגה מכלל האותיות הללו שדי, הרי הוא כנוי על השכל הפועל. אבל היותו מבחוץ לפי שהוא מוגדר מן המעלות העליונות, ועדיו נסתיים שפע השכלים הנבדלים, ובו כל צורות הנמצאים התחתונים, שהם למטה מגלגל הירח. והבן זה היטב והתבונן בו.

גן השכלים למוהר"ר נתנאל בן פנימוי זצ"ל תשובה מ"ג

לעילוי נשמת מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

לעילוי נשמת מרת חביבה בת רחמה אוחנינה ע"ה תנעב"ה

לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה

פתרונות לפרשת 'ואתחנן'
אחודה חידה! ונשמרתם מאד לנפשתיכם
כי לא ראיתם כל תמונה (דברים ד. טו).
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב יוסף רצאבי

אחודה חידה!
מדברים עליו
ומתכוונים למשה
או מישהו אחר
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פניני הלכה

דיני ברירה בשבת במשחקים וצעצועים

מתוך ספר בנין משה (ח"ב עמ' של"ה)

להרה"ג משה רצאבי שליט"א

מיני משחקים וצעצועים שונים המונחים בתערובת על הריצפה או על השלחן, אם הם דברים קטנים (גולות קוביות קטנות וכדומה), יש אומרים שלא יכרוך אלו מאלו, וכך לא יכרוך מין אחד מאחרים כדי להניח לאחר זמן, אלא אם כן הוא כדי להשתמש בהם לאלתר. ואם הם דברים גדולים מותר:

ואם היו הרבה בתוך קופסא וכדומה בתערובת גדולה בענין שצריך לחפש ולברור אחרי המין שרוצה, יש אומרים שאף בדברים גדולים לא יכרוך אם הוא כדי להשתמש בהם לאחר זמן. ומן הדין אפשר להקל, והמחמיר תבוא עליו ברכה. וליטול משם דבר אחד אפשר להקל בכל אופן:

וכל זה כשבורר ונוטל מכל התערובת מין אחד. אבל אם אינו חפץ במין מסוים או לברור אלו מאלו, אלא שרוצה לסדר את הבית, ולכן הוא נוטל מהתערובת אחד אחד או כמה מהם מכל הבא לידו בלי סדר ובלי השגחה, ומתוך כך הוא כבר מניח כל אחד במקומו המתאים לו, אין בזה דיני בורר ומותר בכל אופן:

מהליכות אבותינו

תורה אחת תהיה לכם

אחד הדברים הניכרים ביהדות תימן, היא לימוד התורה בצוותא, קטנים עם גדולים, כגון, קריאת רש"י על הפרשה מידי שבת בשבת אחד אחרי השני לפי סדר הישיבה, וכן שאר קריאות המגילות בעתם ועוד רבים. כמו"כ כאשר היה מתקיים שיעור, משתתפים כולם. נוסף לזאת, כאשר היה נער קטן שראשו כגדול ושאיפתו לגדול בין ברכי החכמים, היה מתאבק בעפר רגליהם על אף שהינו טליא, ואף היה מקבל הרשאה הכל לפי חכמתו וידיעותיו.

דבר זה היה מצוי רבות, ודי שנעלה אחד מהם כפי שנכתב בספר טוב וישר על הרב יחיא לגאמי זצ"ל (עמ' י"א) ז"ל:

בעודו נער בשנתו העשירית לחייו חזר ליצנעא, ושם באותו זמן כבר הוכשר למלאכת השחיטה ואז נכתבה לו האעתרציה שלפנינו ע"י דודו מוה"ר יוסף. בתקופת שהותו בצנעא התוודע הנער לחיי הקהילה, התקרב לרבניה והצטרף לכל חבורה שקבעה עיתים לתורה. במשך כשנתיים ארכה ישיבתו בצנעא, והחיים התורניים שראה בעיר זו סללו נתיב בריא בתודעתו, הגבירו את חשקו לתורה, הלהיבו את רוחו, האירו את נפשו והוסיפו על מידותיו האנושיות המצוינות שכבר היו טבועות בו קדושה וטהרה, ולכן גם היה נכנע לפני כל צורב, עכ"ל.

כך זכו ויצאו תלמידי חכמים רבים בקהילות תימן הקדושות.

חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש (דברים ת. ח)

חטה. נקיה, מלשון חטוי. ונקראת ג"כ בר: ושעורה. שיש שיער דבוק בגופה: וגפן. לשון כנפים, שהוא מיסך על ידי הזמורות כשעושים לו ארים, ויכולים להמשיך הזמורות לכל פן שירצה. שכן כתיב בצל כנפיך תסתירני, וכן בצל כנפיך אחסה: ותאנה. לפי שבעת לקיטת התאנים, מסתובבים מרוח לרוח לראות איה התאנים שנתבשלו. והלשון אנה ואנה. וכן תי"ו של תאנה לשון תן, כלומר שהיא נותנת פריה למשך ששה חדשים. וחז"ל קראו בלשון אורה בתאנים, שהוא לשון ראות. שאינן נלקטים כאחת, ופטורים מן המעשר: ורימון. הרימון יש בו מבפנים ארבעה חדרים, נעשים בהבדל קליפה דקה. שכן קורין לחדר המקושט ארמון, כמו שיש בפנים הרימון שורות שורות של גרעינים סדורים יפה, ויש ביניהם הפרש מחיצה של קליפה דקה, שכן תרגום ירימו, יפרשו. ויתרון הנו"ן, לפי המילה, כמו ותאמר, (ו)תאמר: זית שמן. כמה עניינים שייכים לשם זית. שכן נמצא ששמות שאר דברים יחידות, כגון חטה שעורה גפן תאנה רימון דבש, אבל ביית כתיב זית שמן, הוסיף לבאר בשמו שתי מילות. שם זית עניינו לחדר. האחד, שכל עצי פרי עליהם נושרים בימות גשמים, והזית אין עליו נושרים. ולפיכך ונקרא זית, שכל זמן שרואים אותו מכירים בו שהוא זה של אתמול ושל שלשום. ועוד שחז"ל קבעו בו כל השיעורים בכמות הזית, והוא לשון זה, ר"ל כזה. ולכן הפעול ענינו זה, זית:

המוציא לך מים מצור החלמיש (דברים ת. טו)

ידוע שפירוש [צור] הוא סלע הר. ומה שנאמר החלמיש, פירוש החלמיש, שהוא קבוע על מקומו, מלשון לא ימיש מתוך האהל. ולא כמו הבאר של מרים שהיתה נוסעת עם ישראל במדבר וחונה עמהם. ולפיכך פירש לך הכתוב שהצור שיצאו ממנו מים לישראל, נשאר במקומו, לא ימיש כלל ממקום קביעתו. ופירוש מלך חל, ענינה עמידה, כמו ויחל משה, עמד בתפילה. והלמ"ד שבמילת חלמיש, משמש בלשון כפל לכאן ולכאן. ומלת חלמיש מורכבת בשתי מלים:

הן ליי"ו אלדיך השמים ושמי השמים (דברים י. יד)

ה"ן, אות ה' אין לה בן זוג באחדים. כיצד, אל"ף עם טי"ת ועולין עשר, וכן בי"ת עם חי"ת, גימ"ל עם זי"ן, דל"ת עם וא"ו. ה' אין לה בן זוג. וכן נו"ן אין לה בן זוג בעשרות. יו"ד עם צדי"ק (ועולין מאה, וכן כ"ף עם פ"ה, למ"ד עם עי"ן, מ"ם עם סמ"ך, נו"ן אין לה בן זוג. לפיכך משה שבח לשם יתברך ואמר הן לשם אלדיך השמים ושמי השמים, ר"ל שהוא יחיד בשמים ובשמי השמים שהוא גלגל עשירי:

(יעדות ביהוסף' למוהר"י יצחק הלוי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

עכשיו חזרו לישיבה! (ח"א)

מתוך ידיעה ברורה שרבנו הרב חיים סנואני זצ"ל בוחן את צפונותיהם, יודע את מעשיהם ולא נעלם דבר מנגד עיניו, נהגו שני הבחורים לפשפש במעשיהם טרם נסעו לביתו ביהוד. בלב חרד אמרו וידוי ועשו תשובה על עוונותיהם. ורק לאחר הכנה כזו הרשו לעצמם לדפוק על דלת ביתו של רבנו ולהראות לפניו משכנסו אליו שוחח עמם בדברי תורה וביראת שמים. ומיראתם הגדולה ממנו לא פנו לשוב לדרכם בטרם יתן להם רשות לצאת.

באחד מימי שישי ישבו שני הבחורים בבית רבנו ודנו עמו בהלכה, הזמן עבר עליהם בנעימים, והרגישו בהתרוממות הרוח. כשהציצו בשעון ראו שנותרו להם מספר דקות מצומצמות, כדי להספיק להגיע לאוטובוס האחרון שנוסע לבני ברק. ברם, בדיוק באותם רגעים המשיך רבנו ואמר חדו"ת, ומשך את לבם בדברים נאים המתקבלים על לב האדם. הבחורים המשיכו לשבת רתוקים למקומם כשהם קסומים מנופת אמרי פיו של הצדיק, ולא הראו שום הכנה או כונה לצאת לדרך, למרות שידעו שאם יפסידו אוטובוס זה יקשה עליהם לחזור לישיבה שבב"ב בעוד מועד. מכל מקום לא הרהיבו עוד בנפשם לשנות מנהגם הקבוע לצאת מבית רבנו בלי שיאמר להם לכו לשלום. רבנו המשיך בשיחתו התורנית שהיתה מתובלת בפירושים רמוזים וגימטריאות, חצי שעה עברה ועוד חצי שעה חלפה ורבנו ממשיך בדבריו כמעין המתגבר... הצצה נוספת בשעון הראתה לבחורים כי נותר זמן קצר להדלקת נרות, הם לא העיזו לחשוב מה יהיה הלאה, ביודעם, שאם רבנו אינו משלחם לביתם יש לו בודאי סיבה טובה לכך, ולכן כל דעתם היתה נתונה לזכות שנפלה הפעם בחלקם לשהות עוד ועוד במחיצתו של הצדיק. לפתע פנה אליהם רבנו ואמר במאור פנים, "שבת שלום לכם, עכשיו חזרו לישיבה!" הבחורים קמו ממקומותיהם, נשקו באהבה את ידו הקדושה ויצאו מביתו, ולא ידעו מה יעשו ולאן יפנו בשעה מאוחרת כ"כ.

המשך איזה בלי"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

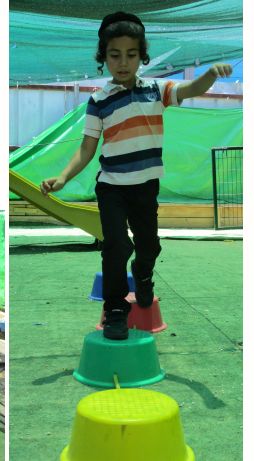
תפארת בנים

חכמי תימן

הרב שוכר סוּחַי זצ"ל
 נולד ביישוב גיבלה שבמחוז
 איב בדרום תימן.
 שימש כדיין וכנראה גם היה רב
 הקהילה. שמו הזוכר בכתבי
 הסמכה לשחיטה ולרבנות
 אשר העתיק למארי אברהם
 בן אהרון שוכר. היה בגיבלה
 בתקופת מארי יהודה תירם.
 עלה ארצה, ונפטר בנהריה
 ביום ו' בשבט תרצ"ג.

מפעילויות
 הגנים
 בשבועיים
 האחרונים
 ללימודים

דרוש מלמד (תימני)
 לכיתה ח', ניסיון חובה

לפרטים

050-4150896

דרושות גנות / סייעות

למילואי מקום

כיסוי ראש (מטפחת)

מלא וצניעות מירבית

חובה

לפרטים

050-4161348

הערות. הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 Nahari@enativ.com

לזש"ק
 יובל בן דוד
 ורות בת זכריה

לזש"ק
 שלום בן יעקב ומירב
 טליה בת מנשה